

[Enggaard.]

ved lovens tredje behandling vil undlade at stemme.

Poul Schlüter: Under førstebehandlingen af dette lovforslag gav jeg udtryk for, at det nok ville have været nyttigt, hvis der i lovforslagets bemærkninger havde været et statistisk materiale, som viste, hvilken anvendelse loven havde fået. Jeg efterlyste sådanne oplysninger, vi har nu fået dem under udvalgsbehandlingen, og jeg må i og for sig sige, at jeg synes, de tal, vi har fået kendskab til, er meget interessante.

Da loven for godt 2 år siden blev vedtaget, var det svært at skønne over, hvilket behov der var for den, men nu har den været i kraft i godt og vel 2 år, og vi ved, at dens anvendelse har været næsten utrolig begrænset. Over hele landet har i året 1966-67 loven kun været brugt i ca. 200 tilfælde. Hvis vi vender os til den del af landet, som ligger uden for hovedstadsområdet, ser vi, at loven kun har været anvendt i 3 kommuner, og der er i disse 3 kommuner givet lån i i alt 12 ejendomme. Det samlede lånebeløb, kommunerne her har stillet til rådighed mod sikkerhed i ejendommene, er ca. 200.000 kr. Det er altså, hvad denne lov drejer sig om, uhyre lidt.

I min egen kommune, Gladsaxe, ligger det således, at vi igennem alle tre år har brugt loven i 57 tilfælde, men det meget interessante er, at der er en faldende tendens for lovens anvendelse, for i året 1967 har den indtil nu været brugt i færre end 10 tilfælde.

Nu er spørgsmålet, om der her er tale om at hjælpe en gruppe medborgere, som ville have haft uoverstigelige vanskeligheder uden lovens eksistens, men det kan jeg ikke tænke mig er tilfældet. Disse 200.000 kr., det i alt drejer sig om, hver i lånestørrelsen ca. 1.000 kr., kan jeg overhovedet ikke forestille mig at landets banker og sparekasser ville have vægret sig ved at yde i almindelige lån mod sikkerhed i disse ejendomme. Der vil være en tendens til, at lånsøgere går til kommunen og beder om henstandsordningen ud fra det synspunkt, at rentesatsen, kommunen belaster med, er lavere end den, man bruger i banker og sparekasser. Men hovedsagen må være dette, at vi nu har et talmateriale, som viser, at denne lov har så ringe anvendelse, at der ingen betænkelighed kunne være ved at lade de private penge-

institutter løse den opgave, som man altså her har henskuet til kommunen.

Der er en anden grund til, at vi fra mit partis side er noget modvillige over for forslaget. Under førstebehandlingen bragte vi spørgsmålet om ejerlejlighedernes placering ind i billedet, og vi har drøftet det i udvalget, men der kunne ikke samles et flertal for, at loven principielt også burde omfatte ejerlejligheder. Det synes vi i og for sig ville være naturligt. Regeringen forsømmer jo sjældent en lejlighed til at demonstrere sin uvilje imod ejerlejlighederne, og det har den naturligvis lov til, men systematisk måtte det være rigtigt, at ejerlejlighederne i denne lov var indplaceret på linje med rækkehuse og parcelhuse.

Da vi altså er imod loven som helhed og finder, at her for en gangs skyld er et tilfælde, hvor folketinget kunne slå fast, at vi har en lov, som er overflødig, og som vi derfor burde afskaffe jo før, jo bedre, har vi fundet det rigtigt over for lovforslaget og ændringsforslaget at indtage den holdning at undlade at stemme.

Poul Dam: Det kan jo godt give anledning til nogen undren, at repræsentanterne for venstre og det konservative folkeparti, der gentagne gange understreger deres uvilje imod flertalspartierne og hævder, at disse er ude på at beskattede folk fra hus og hjem, nægter at være med til en af de omend små foranstaltninger, som netop kan bidrage til at sikre mennesker i deres uforstyrrede besiddelse af det parcelhus, de har fået. Det er rigtigt, at det er forholdsvis få mennesker, der hidtil har benyttet sig af denne adgang. Det kan skyldes, at kommunerne ikke overalt har været særlig villige til at oplyse om muligheden. Det kan også skyldes, at de hidtidige regler ikke har været tilstrækkelig smidige. Det sidste punkt er der nu på forskellige måder rådet bod på igennem de ændringer, der sker i den gældende lov, og ydermere igennem det ændringsforslag, som er stillet af flertallet i udvalget og tiltrådt af indenrigsministeren, eller også er det omvendt — i hvert fald er vi enige om det.

Tilbage står det andet, nemlig at kommunerne vil gøre et stykke arbejde for at oplyse de medborgere, som kan drage nytte af loven, om, at den findes, og at de behandler ansøgningerne på en forstandig og rimelig